

Sol-kuller i ørkensand

Engang for længe siden — meget længe siden end jeg bryder mig om at tænke på, hvorfor er *alt*ing pludselig så længe siden? — blaffede jeg sammen med et par venner af diverse disponible køn rundt i Sahara.

En dag fik vi et lift til ørkenbyen Ghardaia i Algeriet, en tur på et par hundrede kilometer fra vort dærende opholdsted. Heldigt, så absolut heldigt. Det var to brødre og deres fætter der tog os med, og de ville til Ghardaia for at fejre ét eller andet de ikke så godt kunne fejre offentligt — i hvert fald ikke *nok* — i deres egen lille by. De var kort sagt og simpelt hen at ligne ved eventyrene på vej til København, og de var iført højt humør og adskillige kasser daseøl da de startede deres ældgamle raslende lig og begyndte den ensformige tur gennem Sahara.

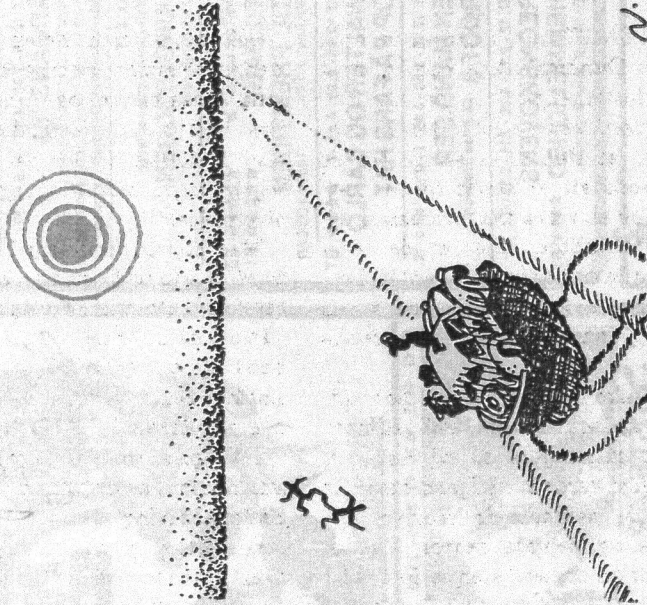
De var fulde, ja vist, men vi var ikke nervøse. Jeg ville personlig yderst nødtigt køre med en fuld chauffør omkring Big Sur, Grand Canyon eller for den sags skyld ved Trafalgar Square i myndretiden, men i Sahara er risikoen lille, al den stund de fleste biler — selv halvt opløste vrøg som denne — kan klare en kaktus i nærkonfrontation, hvis det kommer så vidt.

Altså kørte vi, og den ene af brødrene — den mindst medtagne — førte bilen. Snart var vi halvtreds kilometer og en omgang øldåser fremme. Så vidt, så godt. Der er ikke meget færdselspoliti i Sahara. Der er i det hele taget ikke ret meget i Sahara — hvis man ser bort fra sandet.

Så kom problemet: pludselig insisterede den fulde fætter på at køre. Det var hans bil, erklærede han, kørslen var således også hans ansvar, og han var i humør til at føre sin egen spand.

Vi andre blev — under en delvis hviskende dansk-englisk-fransk-arabiskproget rådslagning — enige om, at nok var han så absolut i humør til det, men humør er ikke uden videre det samme som kompetence. Faktisk lignede han, fætteren, netop en absurd tegneseriefigur der *ville* påtage sig det tilsyneladende umulige: at iværksætte et blodigt trafikuheld selv i en ørken.

Han blev ved *sit*, som Herman Bang ville have sagt. Og næste gang vi holdt tissestop — hvilket skete ca. én gang i timen, ørkenen dræner én for væske — netop som alle lod avandet løbe ned i et ørkensand der virkede som om det satte overordentlig stor pris på den ud-

Tegning: Peder Nyman

viste opmærksomhed — netop da forsvandt han i løb hen over de ørkesløse sandstrækninger, medførende og fremvisende bilnøglen i hånden, med et triumferende højt hyl. Hvis vi ikke ville lade hans såkaldte kropssprog, kunne vi simpelt hen lade være med at køre.

Hurtigt var han kun en lille prik i horisonten. Vi tre danskere vekslede bekymrede blikke: Hvordan kom vi nu videre? Natten i Sahara er ikke sjov. Underholdende, ja — især hvis man sætter pris på sorte skorpioner, slanger og andre fremtrædende lokale faciliteter — men ikke decideret hyggelig efter normal dansk

smag. De to algeirske brødre grinede. Vi skulle bare sætte os lidt ned og vente, sagde de, så ville det hele nok ordne sig. Vi satte os og ventede. Det gik der en time med. Eftermiddagen gik på hæld.

De to brødre så på hinanden — og gik, med en bemærkning om at de snart kom tilbage.

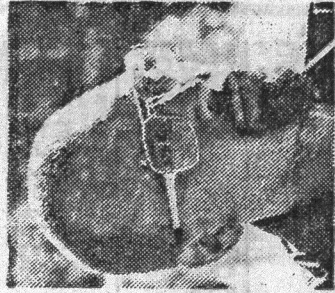
Meget tillidvækkende. Der sad vi så igen med korslagte ben foran bilvraget i sandet, rødgældende som det var, og forsøgte efter bedste evne at ligne mediterende arabere der stoled på Allah og ikke havde én bekymring i verden.

Der gik en time til. Så kom

brødrene, bærende på fætterren. Den gamle metode: den ene holdt ham i armene, den anden i benene. De betydede os at vi skulle gå ind på bagsædet og lagde ham så bekvemt som muligt over vore forsamlende tre par ben.

'Varmekuller!' sagde de bare. De havde fanget ham og slået ham ned, stille og roligt, da han ikke ville make ret. Så havde de slået ham tilbage. Vi måtte sé, hvornår han kom til sig selv.

Det gjorde han to timer senere, da vi lige i den begyndende skumring nåede Ghardaia. Netop som vi hostede ind i byen løftede han sig fra de forenede danske knæ, grinede velfornøjet og sagde at han havde vist fået en lille én på øjet, men nu skulle vi fandeme have en aften ud af det.

Dan Turèll
i byen

Det fik vi.

Også dét.

Som sagt: Det er længe siden. Og jeg havde for længst glemt denne episode. Men med det vejr vi har haft i disse dage...

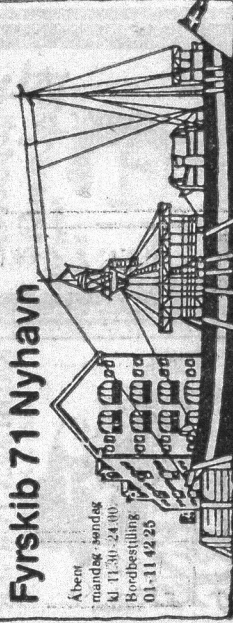
Frokost på dækket...

Friskbagt løgtærte med Madagaskar-peber og blandet salat. Kr. 52,-.

Og det er blot et af vore mange frokostforslag.

Fyrskib 71 Nyhavn

Åbent
mandag - søndag
kl. 11.30 - 24.00
Bordbestilling
01-11 42 25

71 Nyhavn Hotel, Nyhavn 71, 1051 København K
Tlf. 01-11 85 85, Telex 27 558